

„Alapelvelem volt, hogy a diákokat lelkileg is felszabadítsam!”

Bárzongoristából nevelőtanár

Bánfi Miklós

A kollégiumban töltött évek száma: 13 év. 1988-2001. (Ebből 1988–1996. Jogelőd intézményben, a 605.sz. Ipari Szakmunkásképző Intézet kollégiumában.)

Végzettsége: tanító (Debreceni Tanítóképző Főiskola), jazz-bárzongorista előadóművész, OSZK (Országos Szórakoztató-zenei Központ) szakvizsga

Betöltött munkaköre: kollégiumi nevelőtanár

Nem esik messze az alma a fájától – szokták mondani, ha valaki a szülei hivatását követi. Bánfi Miklós

esetében nem egészen így volt, mivel a pedagógus pályán kötött ki, miközben vasutas családból származik. Egyik nagybátyja, Bátorfi József viszont tanáremberként a szolnoki tanács művelődési osztályának vezetője volt – később jó sorsa a művelődési minisztériumba is „elrepítette” – akitől minden bizonnyal hallott egy s mást a pedagógus szakma szépségeiről, mert egy merész váltás után több mint egy évtizedre eljegyezte magát ezzel a mesterséggel. Nem is akárhol! Kollégiumban. Ami azért volt érdekes, mert régebben az iskola hátsó udvaraként emlegették – kissé ledegradálva – ezeket az intézményeket. Miklós aztán olyan jól érezte magát a hátsó udvarban, hogy nyugdíjazásáig eszébe sem jutott, hogy újra pályát módosítson.



Az első évben fenntartásaim voltak, hogy jövök majd ki a kamasz gyerekekkel, mivel tanítóként korábban fiatalabbakkal foglalkoztam, de hamar elmúlt ez a dolog, és nagyon jó kapcsolatot sikerült a kollégistákkal kiépíteni – mondja természetes őszinteséggel a ma is nagyon fiatalos tanár úr.

Menjünk sorjában. Előbb lettél zenész, mint tanár. Kérlek, meséld a kezdetekről.

Békésen érettségiztem le 1960-ban, de megszereztem az autóvillamossági műszerész szakmát is. Tíz éven át tanítottam általános iskolában, majd hivatásos bárzongorista lettem, ami már hosszabb, 15 éves időszakot ölelt fel. Ekkor már Szolnokon éltem. Kérdezheted, hogyan lettem bárzongorista. Zongorázni tanultam, klasszikusokat játszottam, etűdöket, Chopint, Bachot, mondta is a tanárom, jó kezem van hozzá. Lehet, hogy ezért, lehet hogy másért, de engem az improvizáció jobban vonzott. Jazzt és bárzongorázást kezdtem el tanulni, le is vizsgáztam belőle. A tanítás mellett is zongoráztam másodállásban. Amikor aztán hivatásos zongorista lettem, bejártam szinte az egész országot, de felléptem többek között párizsi, marosvásárhelyi, bécsi koncerttermekben is zongorakísérőként, de szólóban is.

Nem titok, ma is vállalasz fellépéseket. Újsághírben olvastam a minap, hogy egy szolnoki fotókiállítás megnyitóján is közreműködtél.

Így van. 2019-ben Debrecenben szólókoncertet, kétórás önálló műsort adtam a Déri Múzeum előtti téren. A szolnoki Garden Hotelbe pedig minden év októberében ellátogat a francia nagykövet, ilyenkor két-három órát játszom. Van egy négytagú zenekarom is, gyakran fellépünk olyan rendezvényeken, mint a szolnoki Tiszavirág Fesztivál. Békéscsabára most is hívnak zenetanárnak egy könnyűzenei zeneiskolába. Mivel hetente kétszer kellene odautazni, 79 évesen ezt már nem vállalom.

Aktívan zenélsz még mindig. Nagyon szép pályaív. De hogyan lettél nevelőtanár?

Mivel a 80-as évek végére a vendéglátó-ipari zenész szakma is kezdett tönkremenni, és mindig szerettem a gyerekeket, a barátaim javaslatára vállaltam ezt a munkakört.

Mennyire volt kihívás az új munkaterület? Milyen megőrzött emlékeid vannak ezekről az évekről?

Gyorsan belejöttem ebbe a munkába, persze nekem is volt időnként konfliktusom egy-két gyerekkel. De volt egy nagyon jól bevált módszerem. Engedtem egy darabig a renitenskedést, utána viszont négyszemközt elbeszélgettem a fiatallal, hogy hová vezethet, ha nem változtat a viselkedésén? Ha ez sem hatott, kénytelen voltam a szülőkkel is beszélni, végső esetben a kollégiumvezető következett. Mindig igyekeztem udvarias lenni a gyerekekhez, sosem provokáltam őket. Amikor megalakult az önálló városi kollégium, nagyon komoly rendezvényeket kezdtünk el szervezni. Támadt egy ötletem, hogy a földszinti klubban – ahol megláttam egy pianínót – piano bárát hozok létre. Volt ott egy bárpult is. Nagyon jó élményeim vannak ebből az időszakból. Zenei műsorokat szervezhettem. Egyedül voltam zenész a kollégiumban, de Bevíz Béla és dr. Hajdúné Kovács Tünde kollégáim segítettek a munkámat. CD-ket vittem be, opera-, klasszikus-, preklasszikus zenéket hallgattunk a hetente megtartott foglalkozásokon, zeneelméletet magyaráztam az érdeklődőknek, és zenéltem nekik. Akik tudtak kicsit zongorázni, azoknak megengedtem, hogy játsszanak is nekünk. Volt egy lány, mondta, hogy tud zongorázni Mozartot. Mire én: - *Mutasd meg, mit produkálsz!* - Szépen eljátszotta a D-moll fantáziát. Énekesek kinevelésével is foglalkoztam. Előfordult, hogy a kollégiumvezető ment be helyettem a tanulószobára, és kiküldött, csak hogy tanítsam őket. Emlékszem, volt egy nagy rendezvény a sportcsarnokban, amikor óriási sikerünk volt. Karácsonyi műsorokat szerveztünk Tündével, illetve kollégiumi diszkót is, ahol be kellett mutatnom a lányoknak, hogyan kell táncolni a rock and rollt, és a boogie-woogie-t. Mivel tudtam táncolni, ez is növelte a népszerűségemet a gyerekek előtt.

Volt valami, amit nem kedveltél a kollégiumi munkában?

Őszintén megmondom, egyedül az éjszakázás nem volt kedvemre való. A gyerekeket viszont szerettem, akikkel problémám volt, azok is megálltak velem az utcán beszélgetni, még évekkkel később is. - *Hogy van tanár úr?* - kérdezték. Ez nagyon jól esett, ez volt a legnagyobb elismerés számomra. Alapvetően volt mindig, hogy lelkiileg felszabadítsam a gyerekeket, eltereljem a figyelmet a bajaikról, problémáikról. Egyszerűen csak elkezdtem beszélgetni velük mindenféle témáról. Miután a zene révén találkoztunk, erre is lehetőség adódott. Volt egy zárkózott kislány, aki egy-két alkalom után teljesen megnyílt, felszabadult. A kollégákkal

jó kapcsolatomban volt. Annak is nagyon örültem, hogy nyugdíjazásom után még visszahívtak zenélni a kollégiumba.

Köszönjük a beszélgetést, további jó egészséget kívánunk!